

Druhá kapitola

HUGO

Rozběhl jsem se k vozu, jenomže jako pes s krátkýma nohama jsem měl asi stejnou šanci, že ho chytím, jako že dohoním Perditu. Pravda, auta nedokážou přeskakovat ploty, takže možná o něco větší šanci...

Tak či tak, když jsem se dostal k našemu domu, auto – a s ním i moje rodina – bylo pryč. Vyrázili beze mě na trajekt, do Francie i na zámek. Nechali mě tady.

Samotného.

Byl jsem přesvědčený, že takhle to být nemělo. Od chvíle, kdy jsem byla malé, mazlivé štěňátko, jsem byl neustále v lidské společnosti.

Pro začátek jsem kolem sebe měl svoje brášky a sestřičky, naši maminku a její páníčky. Zanedlouho přišli Daisy s Oliverem a Bellou a malinkatým Jayem v kočárku. Vzali mě k sobě domů v Maple Drive a já jsem věděl, že už nikdy nebudu sám. No dobře, možná na pár hodin, když byli všichni někde venku, ale popravdě řečeno, v domě plném lidí neznamenal pár hodin o samotě žádné velké trápení. A většinu

času byl poblíž někdo, kdo mě podrbal za ušima nebo na břiše a naplnil mi misku se žrádlem.

Ale teď ne. Všechno sbalili – dokonce i tu krabici, ze které se linuly tak zajímavé vůně – a vzali to s sebou. To znamenalo, že se nějakou dobu nevrátí domů. Bylo to podobné, jako když jsme odjeli na týden kempovat (dokonce ani v tom mém chlupatém pelíšku jsem se tenkrát nedokázal zahrát, a to v něm spal Jay se mnou), nebo když jsme jezdili navštívit babičku a dědu na pobřeží. Chtěli mě vzít s sebou, o tom jsem vůbec nepochyboval. Ale jak si mohli nevšimnout, že nejsem v autě s nimi?

Jak mě tady mohli nechat? Mě! Huga! Svého milovaného psího mazlíčka!

Kecnul jsem si vedle keře na okraji naší příjezdové cesty a upřímně jsem se litoval. Byla mi zima, cítil jsem se osamělý a chtěl jsem Jaye. Dokonce i dvojčata by pro mě teď představovala milou a vítanou společnost.

A vtom mi zakručelo v břiše a mně došlo, že situace je ještě vážnější, než jsem si zprvu myslel.

Nejenže jsem tu zůstal – navíc jsem měl pořádný hlad! A protože jsem neměl být sám doma, Daisy s Oliverem mi určitě nepřichystali žádné žrádlo!

Vyskočil jsem na nohy, proběhl jsem po příjezdové cestě až k domu a vyskákával jsem tři schody vedoucí k hlavnímu dveřím. Škrábal jsem tlapkou na dřevo a doufal, že je Daisy třeba zapomněla zamknout a ony se přede mnou otevrou dokořán.

Tak takové štěstí jsem ale neměl.

Možná zadní dveře... Oběhl jsem celý dům, jenomže ani bytelné zadní dveře se nepohnuly ani o pídí. Dveře na verandu byly zamčené. A i kdybych uviděl pootevřené okno, nedokázal bych vyskočit tak vysoko, abych se protáhl dovnitř.